

A
LEGROSSZABB
ESKÜVŐI
RANDI

A
LEGROSSZABB
ESKÜVŐI
RANDI

PIPPA GRANT

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Pippa Grant: *The Worst Wedding Date*
First published in 2023 by Bang Laugh Love LLC

Fordította
Vágó Nándor

Szerkesztette
Bartók Flóra

Borítóterv
Quamber Designs

ISBN 978-963-636-462-5

Minden jog fenntartva

© Pippa Grant 2023
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Vágó Nándor 2024

*Ezt a könyvet ajánlom mindenkinek,
aki valaha is küzdött perfekcionizmussal,
és megtanulta megszegni azokat a szabályokat,
amelyek nem számítanak.*

*És mindenkinek, aki hangos tüsszentővel él együtt.
Tudom, hogy tudjátok, miről beszélek.
És mi mégis szeretjük őket.*

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Kedves csodálatos olvasó!

Soha nem tudom, hol és mikor lep meg az ihlet, de az elmúlt évben valahogy sikerült úgy összeállítanom a TikTok-feedemet, hogy minden második videótól horkantva felnevetek, vagy inspi-rálónak találok a szereplő jellemének valamilyen aspektusát.

Tavaly nyáron láttam egy videót, amelyre mindkettő igaz.

Úgy kezdődött, hogy egy félmeztelen srác a kocsijában ült, és a kiskacsája figyelő tekintete mellett egy táskányi készpénzt mutatott fel a kamerának. Lényegében ezt mondta: – Most megyek, és megváltoztatom a húgom életét ezzel a pénzzel, amit az OnlyFansen kerestem –, aztán a táska készpénzzel bevonult a szülői házba, és odadobta a testvérének, hogy az fizesse ki belőle a diákhitelét.

Ha nem ismered az OnlyFanst: ez egy olyan előfizetéses szolgáltatás, ahol az emberek azért fizetnek, hogy exkluzív tartalmakat láthassanak mindenféle dolgról, a kedvenc zenészek és sportolók bónuszvideóitól kezdve a felnőtt szórakoztatóipar sztárjaiig.

A srác egy felnőtt szórakoztatóipari sztár volt.

Ha pedig pontosan ennek a könyvnek egy példányát tartod a kezvedben, akkor azt hiszem, már tudod, hogy mi Theo mellékes tevékenysége az elkövetkező oldalakon.

Theo nem az a srác a videóból. Ő valaki más, aki lassan kristályosodott ki a fejemben, és nem sietett, mert annyira különbö-zik minden más hőstől, akiket eddig írtam, mégis sok mindenben hasonlít rájuk.

Remélem, élvezni fogjátok az útjukat Laney-vel. Én nagyon élveztem.

Szeretettel,

Pippa

Ui. Ne hagyd ki Theo csokiskeksz-receptjét a könyv végén!

1

DELANEY KINGSTON, A KOSZORÚSLÁNY,
AKI BÁRMIT MEGTESZ a legjobb barátnőjéért,
akármilyen szörnyű dolog is az.

AH, ÉRZED EZT?

Ezt a sós, friss szellőt egy csipetnyi maracujával és az aranyló naplemente rétegeit az óceán hullámai felett?

Ez a *boldogan élnek, amíg meg nem halnak* illata.

Miután a legjobb barátnőm *hosszú* éveket várta, hogy a barátja feltegye a kérdést, majd egy *újabb* örökkévalóságig tartó tervezést követően *végre* itt tartunk.

Az esküvőjük hetén.

Emma megkapja az álomesküvőjét, én pedig azóta mosolygok – nem, *ragyogok* –, mióta a gépem két órája földet ért Hawaiiin.

Itt minden szeretet. A szelíd szél, ami meglágyítja a párás levegőt. Az illatos virágok. Az óriás kókuszpálmák. A gekkó, ami az alacsonyabb pálmafáról figyel engem. Emma samponja, miközben átölel a Midnight Orchid Club Resort bejárata előtt, alig egy perccel azután, hogy megírtam neki, hogy a sofőröm épp most hajt be a parkolóba.

– Laney! Hát itt vagy!

– Boldog esküvői hetet, te gyönyörű menyasszony, te! – Úgy ölelem vissza, mintha nem is a januári hóesést figyeltük volna

négy napja a Bean & Nugget kávézóban, otthon, Snaggletooth* Creekben. – Ideges vagy? Eleget eszel? Vacsoráztál már?

Nevet, miközben visszahúzódik, de magasabb hangon szólal meg, mint kellene:

– Hawaii lakoma. Láttad a menetrendet, ugye? Persze hogy láttad, a menetrendek irányítják az életedet.

A gyomra megkordul, mintha valójában nem is vett volna részt a hawaii lakomán.

Ösztönös reakcióval belenyúlok a táskámba, és előkapok neki egy fehérjeszeletet.

– Em? Minden rendben?

A szeme lehetetlenül tágra nyílik, és túl gyorsan és nyomatékosan bólogat.

– Hát persze.

Most először, mióta felszálltam a repülőre, hogy utolérjem az esküvői társaság többi tagját, miután egy sajnálatos munkahelyi vészhelyzet miatt egy napot késtem, nem mosolygok.

– Beszélj hozzám! Mi a baj?

Nyolc centivel magasabb nálam, így fel kell nézнем, hogy alaposabban megvizsgálhassam. Szőke haját lófarkba fogta. Éles arccsontja tagadhatatlanul még élesebb. És nem hiszem, hogy a barna szemében lévő hisztérikus árnyalatot a halványodó esti fény okozza.

– Esküvői stressz. Ez minden. Teljesen normális. Milyen volt az utad? Kimerültél? Tessék! Itt van a szobakulcsod. Tegnap az egész násznép nevében bejelentkeztünk. Gyere, menjünk! Mindenki a medencénél van. Tessék! Hagyd itt a csomagjaidat. – Elbűvölő Emma-mosolyát a londonerre, egy barna bőrű, világos hawaii inget viselő fiatalemberre szegezi. – Elvinné a barátnőm csomagjait a Plumeria bungalóba?

– Természetesen, asszonyom.

* Csorbafog.

– Nagyon köszönöm! – felel túl vidáman, miközben borra-
valót csúsztat oda a férfinak.

Megragad a könyökömnél fogva, és berángat az üdülő fogadó-
terébe, aztán tovább a személyzet nélküli recepcióspult, a hal-
dokló, cserepes trópusi növények és a nagy méretű tengerparti
tájképfestmények mellett. A szabadtéri átriumban, ahol három-
felé ágazik az ösvény, megáll egy pillanatra.

– Erre! – mondja még vidámabban.

Emma mindig boldog.

De most *túl* boldog. Még magához képest is.

És tessék, itt a bizonyíték.

A hüvelykujja körmét rágcsálja, ahogy elindulunk a bal oldali,
tikifáklyákkal megvilágított sétányon.

Ugyanabban a kezében van a fehérjeszelet. Gyakorlatilag az
orrába dugja a csomagolást, hogy rághassa a körmét.

– Em? – szólítom meg.

Lefelé rántja a kezét, és ismét rám mosolyog, de ez a mosoly
annyira hamisnak tűnik, hogy pislognom kell, hogy megbizonyo-
sodjak róla, nem az utazás fáradalma miatt látok dolgokat.

– Erre – ismétli.

A sétányon túl virágzó bokrok és pálmafák vesznek körül
minket. Az óceán felől érkező enyhe szél megzizegteti egy alacson-
nyabb fa élénk piros-zöld leveleit, és valahol a távolban vidám
hawaii zene csendül fel.

Persze, néhány tikifáklya kialudt. És van néhány elhalt pálma-
ág a fűvön egy-két fa alatt.

De ez a hely maga a trópusi paradicsom.

A legjobb barátnőmnek nem kellene stresszelnie itt. Főleg nem
néhány nappal azelőtt, hogy végre hozzámegy élete szerelméhez
azon az üdülőhelyen, amelyről mindenkinek azt mondta, hogy
ott fog megházasodni, mióta csak előhúzott egy fényképet egy
utazási katalógusból, amikor még kicsik voltunk.

Megállok, megragadom a karját, és felnézek rá.

– Em. Mi a baj?

– Semmi.

Emma több mint húsz éve a két legjobb barátnőm egyike. Tudom, mikor hazudik. Tudom, mikor próbál meggyőzni arról, hogy nem hazudik. És tudom, mikor áll az idegösszeomlás szélén, és utolsó mentsvárként hazugsággal igyekszik meggyőzni magát, hogy minden rendben van.

Pontosan itt tartunk most.

– Rendben. Kezdjük néhány mély lélegzettel. Bármi is az, meg fogjuk oldani.

– Laney – suttogja reménytől átítatott könnyöggel a hangjában –, nem tudom, hogy képes lesz-e rá.

– Először beszélned kell velem. Mondd el, mi folyik itt! Minden rendben közted és Chandler között?

Összerándul.

Oldalra billentem a fejemet, és várok.

– Chandler és én rendben vagyunk – mondja. – Az esküvő rendben van. Minden rendben.

Nem *hangzik* úgy, mintha rendben lenne.

Úgy hangzik, mintha egy hajszál választaná el attól, hogy felugorjon egy arra járó teherhajóra, és elmeneküljön az élete elől.

Felvonom a szemöldökömet, és várok.

– Ez nem olyan, mint amikor három évvel ezelőtt majdnem szakítottunk – mondja sietve. – *Rendben* vagyunk. Mindketten lelkesek vagyunk, hogy itt lehetünk, és végre összeházasodunk. Ez... nem rólunk szól.

Nem észlelek hazugságot, de még mindig akkora a stressz benne, hogy az arca megfeszül, a lélegzete pedig túlságosan felszínes.

Bólintok, és megszorítom a karját.

– Oké. Szóval miről van szó?

Elhúzódik, és újra elindul az ösvényen. Két bokor között megcsillan a naplemente, és *ó, istenem!*

Ez gyönyörű.

Narancssárga és rózsaszín csavarodik egymásba a kókuszpálmák sora mögött.

Ha bármi – vagy *bárki* – is tönkreteszi ezt Emmának, annak *vége*. A parton kéne lennie Chandlerrel, hogy együtt nézzék ezt a csodát.

De a naplemente eltűnik egy magas, virágos bokor mögött, miközben követem őt a kanyargós, repedezett járdán.

– Emma?

Fogaival feltépi a fehérjeszelet csomagolását, majd leharap belőle egy hatalmas darabot, háromszor megrágja, és lenyeli.

– Ó! Keksz és tejszín. Ez a kedvencem.

– Tudom. Mi a baj? Hogyan tehetem a legcsodálatosabb menyasszonyt a lehető legboldogabbá?

Egy pillantást vet rám, majd egy újabb harapással támad a fehérjeszeletre, és elpusztítja a maradék felét.

Ajjaj!

– Kéék e ívééget – mondja teli szájjal.

– Kérnél egy szívességet?

Bólint, és nem néz rám, miközben továbbsétálunk.

– *Emma*. Tudod, hogy itt vagyok, ha bármire szükség lenne a héten. *Bármire*. Mondd csak! *Te jó ég!* – Suttogásig halkítom a hangomat. – Terhes vagy? Szükséged van...

– Nem!

– Rendben. Oké.

Láthatóan nyel egyet, és ismét összerezzen.

– Bárcsak terhes lennék! – mormogja. – De nem. Gáz van, Laney. Tudnom kellett volna, de nem tudtam, úgyhogy most meg kell birkóznom veled, csakhogy fáradt vagyok. *Annyira* fáradt vagyok. És utálom ezt kérni, de te vagy az egyetlen, akire számíthatok.

– Mi az? Én itt vagyok neked.

A bokrok szétnyílnak, és ő megáll, miközben a zene egyre hangosabbá válik, és a naplementére nyíló kilátás kiszélesedik egy vese alakú medence felett, ahol nagyjából egytucatnyi ember gyűlt össze a vízben, a nyugágyakon vagy a terasz szélén lévő asztaloknál.

Ezúttal teljesen belemerül a hüvelykujja rágcsálásába, amikor a fehérjeszelet maradékát is rágcsálhatná, és a medencét bámulja. És nem egy távoli, fókuszálatlan, *erősen gondolkodom valamin* bámulással.

Ez egy *bámulom a problémát* tekintet, amit a legmélyebb sóhaj kísér, amit életemben valaha hallottam tőle.

Emma legközelebbi főiskolai leányszövetségi barátja, Claire, Emma harmadik koszorúslánya, egy nyugágyban foglal helyet. Ő az egyik kedvencem Emma főiskolai barátai közül. A haja és a világos fürdőruhája vizes, mintha nemrég jött volna ki a medencéből. Már nincs elég napfény a napozáshoz, de valami más egyértelműen ott tartja őt.

Egy nagyon jellegzetes valami más.

A nyugágya szélén előrehajol, mosolyog, és egy férfival flörtöl, aki...

Miért visel az a pincér egy felfújható flamingójelmezt?

Olyan, mint azok a felfújható T-rex-jelmezek, kivéve, hogy ez egy óriási flamingó, amiből kilátszik a férfi meztelen felsőteste. A jelmez hátáról felfúj lábak lógnak le, hogy úgy tűnjön, mintha a férfi a flamingón lovagolna, és vicces is lenne, ha nem lenne annyira váratlan ezen a helyen.

Egy tálcáról ananászba töltött italt kínál kis koktélos esernyőkkel és szívószálakkal Claire-nek, aki azonnal felhajtja, amit elvett.

Jó neki.

Emmára pillantok, aki határozottan a pincért bámulja.

Izmos. És tetovált. Szőrfös haj. Nem látom az arcát, de azt látom, hogy Claire-t elbűvölte.

Totálisan elbűvölte.

Még a nyála is csorog.

Ó, istenem!

Emma is belezúgott az üdülőhely medenceparti fiújába, és most bizonytalankodik.

Mármint értem én. Chandler jó fogásnak számít Snaggletooth Creekben, de nem éppen az a *deltás, tetovált szörfös* típus. *Látod* azt a széles vállat? És azokat a bemélyedéseket hátul a... öhm... flamingó feneké felett?

Közelebb húzódok Emmához, és átkarolom a derekát.

– Hm, Em? Mondd, hogy nem vagy...

Félig zokogva vág a szavamba.

– Owen bácsi vette rá a jelmezre, aztán a bárban nem volt elég ember, úgyhogy csak fogott egy tálcát, és elkezdett... segíteni.

Összehúszom a szememet. Valami nem stimmel.

– A nagybátyád vette rá...

– És nem tudom, mi történt, mialatt mind kint voltak mélytengeri horgászaton ma reggel, de visszajöttek, és Chandler *annyira* dühös volt rá, és úgy tett, mintha nem lenne, pedig tudom, hogy igen, és nem értem. Mármint, értem. Tudom, hogy néha totál seggfej, de soha nem *szándékosan*. És tényleg, már szinte soha nem is seggfej. Inkább olyan, mintha meglátna egy játékot, utána megy, és néha csak úgy... megtörténnek a dolgok.

Annyira össze vagyok zavarodva!

– Chandler nem seggfej, édesem.

Chandler simán tud seggfej lenni, de az évek alatt, amióta együtt járnak, soha nem volt seggfej Emmával, és ha mégis közel kerül a seggfejséghez, akkor nagy, nevetséges ajándékokkal szokta kárpótolni.

Továbbá, ha Emma azt fontolgatja, hogy lemondja az esküvőt, mert vonzódik a szálloda egyik alkalmazottjához, akkor a végső-kig megvédem Chandlert.

Chandlerhöz akar hozzámenni.

Ezt körülbelül negyvenhárommilliárdszor mondta el az első gimis randevújuk óta. Megbocsátottuk Chandlernek, hogy akkor nem kérte meg a kezét – túl fiatalok voltunk mindannyian, aztán a főiskolán szakítottak –, de mivel hét évvel ezelőtt, a fősuli után újra összejöttünk, mi, többiek is eléggé belefáradtunk a várakozásba.

Határozott véleményem szerint már legalább négy évvel ezelőtt fel kellett volna tennie a kérdést. Nem mintha valaha is kétséges lett volna, hogy merre tart a kapcsolatuk. Még a három évvel ezelőtti aprócska szakítás alatt sem. És tudom, hogy Emma célozgatott rá. Talán még meg is kérte a kezét egyszer vagy kétszer.

De ahogyan Chandler sem hallott meg semmilyen célzást vagy nyílt beszélgetést egészen tavaly ilyenkorig, úgy most Emma sem hallgat meg engem. Rohamosan halad afelé, hogy mindent kiadjon, ami azt jelenti, hogy dühös.

Majd később teszem fel a kérdéseimet.

– És aztán volt az a dolog a repülőúton idefelé – mondja –, és most Chandler teljesen rágörcsölt arra, hogy mi történt hálaadáskor, és utálok ezt kérni. Tudom, hogy szörnyű. De *ilyen közel* vagyunk az esküvőhöz, és tudom, hogy nem akarja veszélybe sodorni, de érzem, hogy mégis, és nem tudnál... Istenem, el sem hiszem, hogy kimondom ezeket a szavakat, de tudnál rá felügyelni?

Rámeredek.

Tudom, hogy nem Chandlerről beszél.

– Oké, a *felügyelés* durva szó. Inkább... legyen ütköző. Igen. Tudnál ütköző lenni közte és Chandler között? Csak pár napra?

– Felügyeljek a medencés fiúra?

Végre rám néz, és az egész arcáról süt a zavarodottság.

– A medencés fiúra?

A fickóra mutatok a flamingójelmezben, aki nyilvánvalóan valami vicceset mondott Claire-nek, mert Claire egyszerre nevet hétrét görnyedve, és mereszt rá őzikeszemem.

Nem hibáztatom.

Szívdöglesztő. És tagadhatatlanul vicces. Ki visel ilyen jelmezt, ha egy üdülőhelyen dolgozik?

– Róla beszélsz? Az italpincérről?

Emma nyikkant egyet, és amikor visszanézek rá, rájövök, hogy az arca három árnyalatnyival túl van az elszörnyedten.

– Laney. Ő... nem egy *italpincér*. Hanem *Theo*.

Újra a medence felé meredek az árkádon keresztül, miközben a pincér elfordítja a fejét, és meglátom a széles vigyorát, és *atyavilág!*

Emmának igaza van.

A bátyja az.

Mármint, persze hogy ismeri a bátyját.

De ez a fiú nem úgy néz ki, mint a bátyja.

Nem az a változata, amit életem nagy részében ismertem, és amitől megőrültem.

De közelebbről is megnézem, és megint csak *atyavilág!*

Theo Monroe, a fiú, aki engem, Emmát és a barátnőnket, Sabrinát, *ronda örökös nőknek* becézett harmadikban, akit egyszer felfüggesztettek a gimnáziumban, mert az iskola konyhájában az apja kitömött állataival berendezett egy jelenetet *A rettenhetetlenből*, aki pár hónappal az érettségi után fogadásból majdnem kiiktatta a város nagy tiszteletben álló alapítójának szobrát, és aki valami olyan obszcén dolgot rendelt a családom fotójándékcégtől, amiről még csak beszélni sem tudok, és aztán egész Snaggletooth Creek szeme láttára hordta is, nem sokkal azután, hogy a mesterdiplomám megszerzése után visszatértem a városba – szóval ez a Theo akaratlanul nyálcsorgatást váltott ki belőlem.

Fúj.

Fúj!

Az időeltolódás az oka. Vagy a páratartalom. Vagy *valami más*. Hogy nem vettem észre, hogy ez *Theo*?

Snaggletooth Creek – nekünk, helyieknek *Tooth* – kicsi, de nem olyan kicsi, hogy minden alkalommal, amikor megfordulsz, összefuss mindenkivel. Különösen, mivel én a város keleti oldalán lakom, ahol a családom cégének globális székhelye található, Theo pedig, ahogy legutóbb hallottam, egy mobilházban él az apja birtokának szélén, közvetlenül a kis hegyi városunk nyugati határán túl. Amíg én a belvárosba megyek ebédelni vagy kávézni, Theo a szabadidejét sziklamászással, snowboardozással vagy kajakozással tölti, bárhol máshol, csak Tooth szívében *nem*. Legalábbis így tudom, Emma alkalmi beszámolóji alapján. Nem hi-

szem, hogy az elmúlt négy vagy öt évben láttam volna személyesen. És biztosan nem póló nélkül. És határozottan nem vigyorgott rám úgy, ahogy most Claire-re vigyorg.

Fúj.

Bárcsak itt helyben elsüllyednék!

– Ó, istenem, Laney, te voltál az utolsó reményem! – suttozja Emma. – Kérlek, ne dőlj be a látszatnak.

Pislogok, megrázom a fejemet, és megregulázom az arckifejezésemet, miközben visszanézek rá.

– Még mindig ugyanolyan a személyisége?

Nevetésben tör ki, és annyira igazi és őszinte a jókedve, hogy elernyed a vállam.

– Igen – mondja határozottan. – *Nagyon is.*

– Azt hiszem, akkor rendben vagyunk. – Csakhogy miközben ezt mondom, a beszélgetésünk többi része is utolér és a helyére kerül.

Ó, nem.

Ó, nem, nem, nem!

– Szóval megteszed? – kérdezi. – Leszel a felügye... öhm, leszel a fal Chandler és Theo között?

Chandler a medence túlsó oldalán ül az unokatestvéreivel, akik hármás ikrek, és a násznagyai. Az asztaluktól remek kilátás nyílik a naplementére, és még innen is látom, hogy Chandler száját ingerültség görbíti le, miközben ő is Theót figyeli. Valami teniszütőnek látszó tárgyat kopogtat az asztal szélén, és a tekintete mogorva.

Az esküvő? Egy hét napsütés, szórakozás és turistáskodás a családjával és a legjobb barátaival, miközben otthon a hegyekben minden hideg és hóval borított?

Ez Emma *álma*.

Egy omladozó faházban nőtt fel a város határán kívül. Amikor kicsik voltunk, a szüleim egy helyi pólóboltot vezettek, az apjának pedig egy kis állatpreparátori vállalkozása volt.

Az internet korában mindkét családi vállalkozás jelentősen kibővült.

De az övé nem számít olyan tiszteletre méltónak a városban, mint az enyém.

Soha nem is számított. Még akkor sem, amikor az anyja még élt, és az iskolabuszunkat vezette.

És tudom, nagyon zavarja, hogy otthon úgy ünneplik, mint az a *Monroe-lány, aki legyőzte a szerény kezdeteket, és vitte valamire.*

Azzal *vitte valamire*, hogy hazatért a könyvelői diplomájával, és elindított egy könyvelőcéget, amely ma már a fél város adóját intézi. És imádja.

Összeházasodni Chandlerrel és családot alapítani?

Ez a hab Emma álméletének a tortáján.

– Persze hogy megteszem – mondom, reményeim szerint akkora meggyőződéssel, ami elég ahhoz, hogy magam is elhiggyem.

Theo igazi pöcs tud lenni, és akkor sem ismerné el a felelősséget, ha az otthoni városháza előtt álló aranybányászszobor, az Öreg Snaggletooth tetején jutna eszébe sztriptíz táncolni. Emma már nem idegeskedik azon, hogy öregkorában neki kell majd el-tartania őt, de gyanítom, hogy ez inkább családi összetartásból fakad, és hogy nem akar rosszat mondani róla senkinek, nem pedig abból, hogy már nem aggódik érte. De Theo arról híres, hogy szereti jól érezni magát.

Szóval a flamingójelmez? A flörtölés? Az italok?

Mind tökéletesen *Theo*.

– Megkérném Sabrinát, de olyan arcokat vágott rá... – kezdi Emma.

– Óriási – sóhajtok, mielőtt le tudnám állítani magam.

– ...és biztos vagyok benne, hogy ez csak a Chandler iránti lojalitás, mivel az unokatestvére, és együtt dolgoznak, meg minden, és Chandler *nagyon* dühös volt ma délután, mert ideges...

– Mindenki azt szeretné, ha minden rendben menne az esküvőd hetén.

– És ami Claire-t illeti... – Sóhajt, és a kezébe temeti a fejét, amivel a homlokára keni az utolsó falat kekszes-tejszínes fehérjeszeletet, és közben motyog valamit.

Elveszem tőle az édességet, és megtörlöm a homlokát.

– Mit mondtál, édesem?

– Theo elcsábítaná, mielőtt vége az éjszakának, és akkor az ő összetört szívével is foglalkoznom kellene, mert nem tudja, hogy a bátyám totális „szeresd, aztán dobd el” típus – suttogja. – És máskor ez teljesen oké lenne, de most szupersebezhető egy szörnyű szakítás után, és egyszerűen nem akarom kitenni annak, hogy rosszabbul végezze, mint ahogyan megérkezett.

Nem gondolom, hogy téved.

Theo úgy vonzza a lány figyelmét, mintha Claire valami tengeri nimfa lenne, ő pedig egy szerelemre éhes tengerész, aki hetek óta hányódik a tengeren, ami nem éppen jellemző arra a Claire-re, akire emlékszem. Az a Claire, akire emlékszem, vicces és össze-szedett, és nem szórakozna *Theóval*. És nem ő az egyetlen nő a medencénél, aki osztatlan figyelmet szentel a fiúnak.

Bár Chandler dédnagynénje, Brenda, talán inkább ellenségesen méregeti. Néha nehéz különbséget tenni a méregető arca és rajongó arca között.

Nagyot nyelek.

– Ne aggódj, Em! Rajta vagyok.

– Csak néhány napra. Esküszöm, amint Chandler egy kicsit fellélegezhet Theótól, és a tengerparton lóghat, meg golfozhat egy-két kört, teljesen rendben lesz, és már nem fogja annyira zavarni, hogy Theo Theóként viselkedik.

– Abszolút. Nem probléma.

– És talán beszélhetnél Sabrinával, hogy kiderítsd, miért hagszik rá ő is.

– *Emma*. Ez a legkevesebb. Természetesen elintézem.

– És van még egy dolog.

Ránézek.

Nem néz vissza rám.

– Eggyel kevesebb bungalónk van, úgyhogy az övébe tettelek
– mondja sietve.

Ne rezzenj össze, Delaney! Kingston vagy. Te vagy Emma egyik legjobb barátja. Támogatod mindenben. Ez az ő hete. Az esküvője miatt teszed. Az álmai esküvője miatt. Ne rezzenj össze!

Nem működik.

Összerezzenek.

Aztán arra gondolok, hogy mit fognak szólni a szüleim – ők *nem* rajonganak Theóért, és teljesen kiakadnának, ha meglátnák, hogy bemegyek a bungalójába. És megint összerezzenek.

Arra is tettek finom megjegyzéseket, hogy milyen jó, hogy Emma férjhez megy, amikor egy évvel ezelőtt visszautasítottam a tökéletes férjjelöltjük lánykérését, és *aggódnak*, hogy magányos vénlányként végzem, jó kilátások nélkül, ha nem kezdem el fontolóra venni azokat a férfiakat, akiket anyám folyton bemutat...

– Nagy a bungaló – biztosít túl nagy lelkesedéssel. – Két hálósobával. Minden bungalónak legalább két hálósobája van. És *mindennap...* nem, minden órában azon dolgozom az itteni személyzettel, hogy amint lehet, beköltözhes a sajátodba. Tudom, azt tervezted, hogy a szüleiddel osztozol, így biztosan lesz helyük, mielőtt megérkeznek, és nem kell a hotelben elhelyeznünk őket, és tudom, hogy szívesen lennél Claire-rel és Sabrinával, és vannak kihúzható kanapék meg minden, de rájöttem... – Szünetet tart, sóhajt, miközben újra Theóra néz. – Könnyebb lesz úgy távol tartanod őt pár napig Chandlertől, ha állandóan vele vagy – fejezi be suttozva.

Határozottan szükségem lesz négyre abból, ami a Theo által osztogatott ananászokban van.

– Istenem, Em, ez a *legkevesebb*, amit tehetek érted!

A hangom csikorog.

Ő is hallja.

Tudja, hogy ez a *legrosszabb* dolog, amit bármelyikünkötől kérhet.

De csak egy-két napról van szó. Csak addig, amíg valahol máshol fel nem szabadul egy hely, és le nem csillapodnak a kedé-

lyek, és minden vissza nem tér a normális kerékvágásba. Egy-két napig képes leszek rá.

Valószínűleg nem lesz belőle három – a szüleim három nap múlva érkeznek –, de abszolút segíthetek csökkenteni a feszültséget azzal, hogy addig távol tartom Theót Chandlertől.

Megveregetem a barátnőm hátát, és elnyomok egy grimaszt, amit a kiálló lapockái váltanak ki belőlem. Sosem sikerült meghíznia. A stressz nem tesz jót neki.

És bár a szüleim viszolyognak Theótól, Emmát szeretik.

A lányt, aki felülemelkedett azon, hogy egyedül nevelte fel egy állatpreparátor, miután az anyja tragikusan elhunyt középiskolás korunkban, és tisztességes könyvelő lett belőle, aki maga fizeti a számláit, és a *megfelelő* emberekkel érintkezik Toothban.

Azt akarnák, hogy mindent megtegyek a boldogságáért és az egészségéért.

– Ne aggódj! Rajta vagyok. Öt év múlva visszanézünk majd erre a hétre, miközben a babáid kibontják a születésnap ajándékaikat, és csak nevetünk majd azon, hogy milyen buták voltunk, és végül milyen csodálatos lett minden. Mindent ellenőrzés alatt tartok. Megoldom.

A nyakamba borul.

– Köszönöm!

– Em, most lesz az esküvőd. Ez természetes.

– Tudom, hogy szörnyű dolog ilyet kérni...

– Nem az. Szörnyű az lenne, ha arra kérnél, hogy figyeljem, kivel flörtöl a nagybátyád.

Nevet.

Én is nevetek.

Mindketten kétségbeesett bolondnak tűnünk.

– Em. Hozzámész Chandlerhöz, majd egy hét Hawaii után *Fidzsire* repültök. Egész életedben erre vártál. Még akkor is, amikor a főiskola alatt külön voltatok. A várakozás, hogy az a flúgos megkérje a kezedet, duplán számít, igaz?

Ismét nevet, amikor kihúzza magát az ölelésből, és ezúttal már normálisabb a hangja.

– Te vagy a legjobb, Laney. Tényleg.

Rámosolygok.

– Csak várj, amíg én kérek majd szívességet tőled az esküvőmre.

– Jó ég, mondd, hogy nem azzal a bankárral randizol, akit anyád mutatott be neked a múlt héten!

És pont ezért szeretem Emmát.

– Nem, de elkezdtem azon gondolkodni, hogy randizom valami teljesen lehetetlen alakkal, csak hogy kiakadjanak – viccelődöm, bár ez már nem annyira vicces, mint egy évvel ezelőtt lett volna.

Rám néz.

Aztán Theóra.

Aztán vissza rám.

– Nem – mondom.

Vihog.

Még mindig egy kicsit hisztérikus.

– Legalábbis még nem – mondom gyorsan. – Talán... később. *Miután* rám íratják a céget, és nem tudnak visszalépni.

Aminek a következő öt évben kellene megtörténnie, hogy nyugdíjba vonulhassanak, és élvezhessék életük hátralévő részét.

Szeretem a munkámat. Szeretem a küldetésünket és a célunkat, és nagyon izgatott vagyok, hogy tovább bővíthetem azt, amit a szemem előtt építettek fel.

Bárcsak ez ne járna együtt ennyi elvárással az életem *minden* területén! Kiskoromban ez nem volt így.

De ahogy a Kingston Fotóajándék egyre nagyobb lett, a szüleim minden tekintetben egyre szigorúbbak és válogatósabbak lettek. Főleg abban, hogy ki az, aki *méltó rá*. És hidd el, néha még mindig megkérdőjelezi, hogy én az vagyok-e.

Újra Theóra pillantok.

Neki nem kell semmilyen elvárásnak megfelelnie. Így hát elmehet egy hawaii álomesküvőre, ahol nyugodtan felfordulást okozhat.

– Mit csinál most? – suttogom Emmának. – Komolyan. Kell valami háttérinfó a jelmezzről?

– A jelmez... totálisan Theo. – Forgatja a szemét. – Ő és Owen bácsi meglátták egy turkáló kirakatában. Owen bácsi rávette, hogy vegye fel. És ahogy mondtam, az üdülőben kevés a személyzet, ezért úgy döntött, hogy segít az italokkal. És ez elég vicces. Nem?

– Elintézzem, hogy holnap ne viselje a reggelinét?

– Az csodálatos lenne. De amikor beszélsz vele, ne...

– Em. Azt hiszem, tudom, hogyan kell bánni a bátyáddal, azt legalábbis biztosan, hogy mit *ne* mondjak. – Valószínűleg.

Többnyire.

Amióta hazajöttem a főiskoláról, nem kerültem aktívan Theót, de nem voltam letörve, hogy az útjaink ritkán keresztezték egymást.

Emma megkönnyebbülten ellazul, miközben Chandler meglengeti a teniszütőt.

– Mit... – kezdek bele, de leállítom magam, amikor *Emma* szemhéja kezd el rángatózni.

– Az itteni rovarok nagyon szeretik Chandlert – suttogja. – Talán nem ez az ideális esküvői helyszín.

– Az egy...?

– Elektromos teniszütő-rovarirtó. Theo vette neki, és először nagyon bosszús volt, de most már állandóan használja. Szóval, készen állsz?

Rendben.

Készen állok.

A feladatomra. Az *egyetlen dologra*, ami a legjobb barátnőmet a legboldogabbá teszi az esküvője hetében.

Theo a medence körül köröz, egyre közelebb a vőlegény asztalához. Bozontos, világosbarna haját meglibbenti a szellő, miköz-

ben egyik kezében egy tálcat tart, rajta egy utolsó ananászos itallal, a másikban pedig a flamingó kantárját. A haja nem *hosszú*. Inkább egy hajvágás lenne esedékes, és ez nagy változás azokhoz a napokhoz képest, amikor majdnem kopaszra letolta, ami egyes következménye volt egy gyufával és erjesztett almalével történt incidensnek a gimi menzáján. És ha nem *Theóról* lenne szó, talán én is a tetovált mellkasát bámulnám, ahogy Claire teszi.

De ez Theo.

És határozottan Chandler felé tart, azaz épp azt teszi, aminek a megakadályozására megkértek.

– Rajta vagyok – mondom.

Erre nem számítottam, de valószínűleg kellett volna.

Miért viselkedne Theo másként, mint ahogy szokott, csak azért, mert a paradicsomban vagyunk? És ki másra bízhatná Emma, hogy kordában tartsa, mint a közismerten ünneprontó barátnőjére?

Elnyomok egy sóhajtást. Mikor fogok *én* szórakozni?

Nem akkor, amikor a legjobb barátnődnek szüksége van rád álmai esküvőjének sima lebonyolításához.

– Esküszöm, szerzek neked egy másik szobát, mielőtt a szüleid ideérnek! – mondja. – Nekik is, ha nem tudunk másik bungalót szerezni.

– Ne aggódj emiatt! Ezt is megoldom. – Már *régóta* legjobb barátok vagyunk. Teljesen normális, ha tudja, nem akarom, hogy a szüleim megtudják, mennyi időt töltök majd Theóval.

Ahogy én is tudom, hogy ideges, de tudja, hogy ezt akarja, és ha egyszer túl lesz az esküvő miatti aggodáson, minden csodálatos lesz, és hamarosan családot alapítanak, és ő lesz a legboldogabb Emma az Emmák történetében.

Theo megáll Chandler asztala mellett, és egy koktélnyös ananászt kínál a társaságnak.

És ekkor megtörténik.

Ahogy ott áll, és nyújtja a tálcat az itallal, Theo tüsszent egyet.

És a *tüsszentés* nem jó kifejezés.

A normális emberek?

A normális emberek tüsszentenek.

Theo azonban egy teljes testet, teljes tüdőt, teljes orrot, teljes hangszalagot érintő rohamot kap, amely úgy hangzik, mintha egy teljes sebességgel közeledő tehervonat fékezne és dudálna.

Ő is egyike *azoknak* a tüsszentőknek.

Hirtelen jön.

És hangos.

És annyira váratlan és ijesztő, hogy Chandler felkiált:

– *Jézusom!* – És meglengeti rovarirtó teniszütőjét a veszély irányába, ami történetesen Theo.

De nem Theót üti meg.

Ó, nem...

Valami *sokkal* rosszabbat talál el.

Egy papírernyőt.

Egy *zzzzzzzzzzzip!* visszhangzik a medencén át, amikor a feszültség alatt álló hóbelevanc hozzáér a Theo kezében lötyögő italhoz.

Amit azonnal egy nagyon határozott *puff!* követ.

És szikraeső kísér.

– Atyavilág! – Elejtem a táskámat. Elejtem a maradék fehérjeszeletet. És sprintelni kezdek.

Az esernyő kigyulladt.

Lángol.

És túl közel van Theo jelmezéhez.

Túlontúl közel.

– A medencébe! – kiabálok, amikor félúton járok a medence körül. – Theo! *Ugorj be a medencébe!*

A Sullivan hármas ikrek szétszélednek, egyikük közelebb jön, hogy fényképezzen, a másik kettő pedig az idősebbeket igyekszik eltávolítani a tűz útjából, míg Chandler tátogva Theóra mered.

Theo felém fordítja a fejét, *miközben a jelmeze lángra kap.* A flamingó feje kigyullad.

Lángol.

Hegy emberek vagyunk. Mi nem szórakozunk a tűzzel.

Főleg nem lángoló flamingófejekkel.

De Theo olyan pillantást vet rám, amit már annyiszor láttam, hogy *hallom* a hangját a fejemben. *Ó, remek, itt jön Uncsi Laney hercegnő.*

Még mindig tornacipőben vagyok. Praktikus a repülőutakhoz, praktikus a medence körüli sprinteléshez, és gyorsan közeledem.

– Meggyulladtál! – kiáltok rá.

Végre – *végre!* – lenéz.

És akkor az ütődött *vigyorogni kezd.*

– Óó, aggódsz értem, Laney?

– *Meg-gyul-lad-tál!* – kiáltom újra. Még egy kicsi. *Még egy kicsi.*

– Mi a *fene*, te pöcs...! Te idióta...! *Theo!* – csattan fel Chandler.

– Theo. *Theo!* Ugorj a medencébe! – kiabál Chandler anyukája az egyik iker mögül, aki megpróbálja távol tartani a veszélytől.

Végre célegyenesben vagyok.

Legalább tizenöt centivel és valószínűleg húsz-huszonöt kilónyi tömör izommal túltesz rajtam, de nem hagyom, hogy egy olyan apróság, mint a mérete és az ereje megállítson.

Mindjárt ő maga is *meggyullad.*

Itt csak egy dolgot tehetek.

Rohanás közben felé fordulok, érzem, hogy a forróság egyre nő, ahogy közvetlenül mellé kerülök, és minden lendületemet arra használom, hogy belelökjem a vízbe.

Sajnos azonban nem itt ér véget a lendületem.

És amikor elkerekedik a szeme, és rájön, hogy hátrafelé zuhan, a legközelebbi dolog után nyúl.

Értem.

És így esik, hogy végül én is belebucskázom a medencébe.